

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/133/2016
Identifikačné číslo spisu:	1014893903
Dátum vydania rozhodnutia:	28.07.2016
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1014893903.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne E. H., bývajúcej v T., P. XX, zastúpenej splnomocnenkyňou FUTEJ & Partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Radlinského 2, v mene ktorej koná ako konateľ advokát JUDr. Daniel Futej, CSc., proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Národná banka Slovenska, Bratislava, Imricha Karvaša 1, o 8.000 eur s príslušenstvom, vedenej Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 10C/189/2011, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 10. júla 2014 sp. zn. 14Co/27/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) zhora označeným uznesením I. potvrdil ako vecne správne uznesenie Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) zo 6. decembra 2013 č. k. 10C/189/2011-547 (v spojení s opravným uznesením prvoinštančného súdu z 19. decembra 2013 č. k. 10C/189/2011-555), ktorým bola žalobkyni uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok 20 eur za podané odvolanie s poukazom na položku 7a Sadzobníka súdnych poplatkov v zákone SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „sadzobník“ a „poplatkový zákon“) a II. zrušil ďalšie uznesenie prvoinštančného súdu, ukládajúce žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok 22,60 eur za elektronické podanie (uznesenie zo 6. decembra 2013 č. k. 10C/189/2011-549, tu v spojení s opravným uznesením z 19. decembra 2013 č. k. 10C/189/2011-555) s vrátením veci v takejto časti prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. Rozhodnutie v potvrdzujúcej časti odôvodnil tým, že žalobkyňa stíhala poplatkovú povinnosť pre podanie odvolania až po nadobudnutí účinnosti novelizácie poplatkového zákona, ktorou bol opustený inštitút skoršieho vecného oslobodenia konaní vo veciach nárokov zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (zákon č. 286/2012 Z. z.) a rozhodujúcim tu bol čas začatia odvolacieho konania, resp. urobenia podania začínajúceho také konanie (nie čas začatia konania ako celku).

2. Proti takémuto uzneseniu odvolacieho súdu, a to výslovne len voči jeho potvrdzujúcemu výroku podala včas dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Navrhla uznesenie odvolacieho súdu zmeniť (zrejme tak, aby uznesenie prvoinštančného súdu, ukládajúce jej poplatkovú povinnosť za odvolanie, bolo zrušené). Dovolanie odôvodnila odňatím jej (postupom odvolacieho súdu) možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb., ďalej len „O. s. p.“), majúcim spočívať v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), keď povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie jej bola uložená v rozpore so zákonom. V konaniach začatých do 30. septembra 2012 sa s podaním odvolania nespája vznik poplatkovej povinnosti, aj jej žaloba v prejednávanej veci bola podaná ešte v čase, v ktorom konanie o nej bolo ex lege od súdnych poplatkov oslobodené (vecne), pričom toto oslobodenie sa vzťahuje na konanie ako celok (teda aj na odvolanie) a trvá až do právoplatného skončenia konania. Mala za to, že súdy nižších stupňov nerešpektujú ústavný princíp právnej istoty.

3. Žalovaná dovolací návrh nepodala.

4. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej len „C. s. p.“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovovací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie tu bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení O. s. p. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C. s. p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a 2 C. s. p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, po preskúmaní prípustnosti dovolania dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné a je potrebné ho odmietnuť.

6. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Občiansky súdny poriadok upravoval prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu v ustanoveniach §§ 237 a 239.

7. Prípustnosť dovolania podľa § 239 O. s. p. v tejto veci neprichádza do úvahy. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., žalobkyňou napádané uznesenie ale nemá znaky žiadneho z nich. Navyše od 1. januára 2015 (až do zrušenia O. s. p. v súvislosti s nadobudnutím účinnosti C. s. p., tu por. tiež §§ 473 a 474 C. s. p.) je podľa § 239 ods. 3 O. s. p. dovolanie (i keby smerovalo proti uzneseniam uvedeným v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p.) neprípustné (vždy), ak smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o súdnom poplatku (čo je práve tento prípad).

8. Dovolanie by tak vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bolo dovolaním napádané uznesenie vydané, došlo k niektorej z procesných väd zakladajúcich tzv. zmätočnosť konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a/alebo g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nie je pritom relevantné tvrdenie dovolateľky o existencii niektorej takejto vady, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

10. Dovolateľka procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdila a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

11. Najvyššiemu súdu preto ostávalo len posúdiť, či je dôvodnou tá námietka dovolateľky, podľa ktorej mal odvolací súd svojim postupom odňať dovolateľke v tejto veci možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.). Dovolateľka to, v čom by ňou tvrdená vada konania mala spočívať, žiadnym spôsobom nešpecifikovala a odvolací súd z obsahu spisu nezistil nič, čo by malo byť považované za postup odvolacieho súdu odnímajúci účastníckam konania (dnes stranám sporu - pozn. najvyššieho súdu) možnosť konať pred súdom

12. Hoci dovolateľka namietala tiež nesprávne právne posúdenie veci odvolacím i prvoinstančným súdom, to (samo osebe) prípustnosť dovolania nezakladá a odvolací súd by mal možnosť tu uvádzanou námietkou sa zaoberať len vtedy, ak by dovolanie bolo prípustné.

13. Pre ozrejmienie právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný odvolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (por. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo ale prípustnosť dovolania nezakladá (tu por. R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). K otázke, ktorú sa dovolateľka snažila urobiť predmetom dovolacieho prieskumu, pritom možno podotknúť, že ju už odvolací súd taktiež vyriešil stanoviskom, ktorým ale dovolateľke za pravdu nedal (tu por. R 1/2016).

14. Vzhľadom k tomu, že prípustnosť dovolania § 239 O. s. p. výslovne vylúčil, nebola preukázaná žalobkyňou tvrdená (avšak nezrejmenej) procesná vada uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p., dovolaciemu súdu neostávalo iné, než dovolanie ako procesne neprípustné odmietnuť (§ 447 písm. c/ C. s. p.) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napádaného uznesenia odvolacieho súdu.

15. O náhrade trov dovolacieho konania bolo potom rozhodnuté podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 256 ods. 1 C. s. p., keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinila neprípustným dovolaním žalobkyňa, žalovanej však v takomto konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli.

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.